

Ændringsforslag og forskellige Grupper og Medlemmers Stilling dertil. Jeg er paa det rene med, at Ændringen ikke under nogen som helst Omstændighed vil kunne blive vedtagen, og jeg vil derfor blot udtale, at om den var til Afstemning, vilde jeg have svaret: Stemmer ikke.

Det er, saa vidt jeg har forstaaet, blevet bebrejdet mig, at jeg ikke tilstrækkeligt har peget paa de Mangler, der ere ved den Hærordning, som her foreligger til Afgørelse. Jeg har antydnet, at der var Mangler, men jeg var ganske paa det rene med, at de sikkert vilde blive dragne frem, og da de mange Gentagelser jo er noget, vi lide stærkt under her nede, fandt jeg det ikke nødvendigt særlig at pege paa dem. Jeg ved meget vel, at der er Mangler, og det nævnedes jeg ogsaa, væsentlige Mangler. Jeg talte endda særlig om den efter min Mening store Plet paa disse Forslag: Bestemmelsen om Nedlæggelsen af Landbefæstningen. Men jeg ser i disse to Forslag og i de andre, som høre sammen med dem, Grundlaget for en fremtidig Ordning, og jeg kan ikke se bedre, end at dette Grundlag er af den Beskaffenhed, at det i dette Øjeblik og indtil — vel at mærke indtil — 1922 giver os et brugeligt Forsvar.

Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen) erklærede, at dette var en sindssvag Ordning. Han hentydede selvfølgelig her til Bestemmelsen om Landbefæstningens Nedlæggelse i 1922. Men mine Udtalelser med Hensyn til Brugeligheden af Forsvarsordningen gjaldt ogsaa kun for Tidsrummet indtil 1922, og det har jeg ogsaa i mit første Indlæg tilstrækkeligt tydeligt udtalt. Indtil 1922 ville vi efter disse Forslag faa en Søbefæstning, som skærmer Hovedstaden imod Bombardement, og vi ville faa en Landbefæstning, som sikrer os imod en Overtrompling, et pludseligt Overfald, naar dette udføres med Styrker, som ikke have andet Skyts til Raadighed end det, der indgaar i Feltartilleriet.

Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds fremhævede og sikkert med fuld Ret den Fordring, der var stillet af Hærens tilforordnede i Forsvarskommissionen, at for at Fæstningen kunde blive fuldstændig, skulde der anvendes 8,8 Mill. Kr. til Udbedring af Landbefæstningen. Det er fuldkommen rigtigt, og jeg skulde være den første til at ønske, at noget saadant kunde ske. Men Formaålet med en saadan Udbedring var jo ogsaa at om-

danne Københavns Befæstning til en fuldkommen Fæstning, saa at den ikke alene kunde klare sig overfor et pludseligt voldsomt Angreb, et Overfald, men at den ogsaa skulde kunne beskytte Byen imod en regelmæssig Belejring, mod et Bombardement udført af Belejringsskyts. Det kan den ikke i sin nuværende Skikkelse. Det kan den ikke indtil 1922, det ere vi alle enige om.

Det ærede Medlem sagde, at vi ikke kunde klare os overfor en Stormagt. Nej, det er ganske rigtigt, det indse vi fra alle Sider. Men det vil Danmark sandelig heller ikke kunne gøre med den Forsvarsordning, det ærede Medlem tænker sig vedtagen og gennemført. Dertil er Danmark — og det gælder alle smaa Lande — for lille. Det have vi sagt fra alle Sider, at hvis det virkelig kom til at dreje sig om, at et saadant lille Land blev Genstand for et Angreb af en Stormagt, og ingen anden greb ind, saa var Sagen afgjort. Det kunde trække kortere eller længere ud, men Udfaldet var paa Forhaand givet.

Det ærede Medlem sagde noget om, at jeg eller andre skulde have sagt, at Vestfronten ikke kunde angribes. Det har naturligvis ikke været det ærede Medlems Mening, at jeg skulde have sagt, at Vestfronten ikke kan angribes. Det maa vel være Meningen, at den ikke kan indtages eller ikke saa let kan indtages. Selvfølgelig kan den angribes, den skulde netop være i Stand til at modstaa et Angreb. Jeg tror, at Vestfronten er den Del af Befæstningen, der er den bedste, og jeg har i Vinter udtalt her i Salen, at Vestfronten egentlig forekom mig at være af en saadan Beskaffenhed, at der ikke var særlig Grund til at gøre noget videre ved den. Saa siges der, at man kunde jo anlægge Feltbefæstninger foran. Men det ved det ærede Medlem meget vel, at lige saa snart der bliver Tale om en Mobilisering, vil der langs hele Fronten, ikke blot Vestfronten, men ogsaa Nordfronten, blive anlagt feltbefæstede Stillinger, og disse ville naturligvis i høj Grad styrke de allerede i Fredstid tilstedeværende.

Men saa omtalte det ærede Medlem, at ved Fredsøvelser — jeg tror, det var, medens Forsvarskommissionen var derude og holdt Maaltid — var det lykkedes at trænge igennem Vestfronten ved Avedøre. Ja, i Fredstid vindes der mange Sejre, men jeg tror ikke, man skal rose sig for meget af disse Sejre eller være for be-